

En el Puig a 31 d'octubre de 2010

Amics, benvinguts tots a esta reunió de nacionalistes-sobiranes valencians i gràcies per estar ací.

I abans de compartir en vosatres unes reflexions, permeteu-me presentar-vos i saludar especialment a Guillen Forcada, President de Tierra Aragonesa, a Joaquim Auladell, President del Bloc d'Esquerra Català i membre de Reagrupament, que s'han desplaçat expressament des dels seus territoris per estar entre nosatres. Benvinguts amics i gràcies pel vostre esforç.

Esta última parada de la marxa pel Sobiranes Valencià, l'hem fet on Jaume I va lliurar la batalla definitiva abans de la seua entrada triomfal en València Ciutat, i l'elecció d'este lloc no ha sigut casual, perquè haurà de ser en llocs com el de hui, per aquells que ací estem i pels que haurem d'anar afegint, que haurem de començar a aconseguir, palm a palm, sense pressa però sense pausa, a recuperar allò que En Jaume va conquerir, allò que és nostre, el territori valencià.

I lo hem de fer no només perquè se sentim valencians, i sols valencians, i volem que la resta del mon ho sàpia, que també; ni perquè quan vem en el mapa d'Europa el nostre territori difuminat en un altre que ens va humiliar per "justo derecho de conquista", ens bull la sang i voldríem traçar la ratlleta de la nostra frontera per que el mon tinga constància de la nostra existència, que també. Lo hem de fer per pura necessitat de subsistència no només com a poble, sinó també com a individus.

Perque la nostra cultura, o siga la nostra forma de parlar i d'entendre la vida, de relacionar-nos en els nostres veïns, de treballar, de disfrutar de l'oci, de venerar als nostres herois o de curar de la nostra terra, està en perill d'extinció, difuminada i absorbida en la dels territoris veïns. Perque cada vegada ens és més difícil fer que els nostres fills estudien en valencià, assetjats per aquells de fora que no lis basta en imposar-nos la seua cultura, sinó que volen destruir la nostra. Perque qualsevol producció artística o intel·lectual que fem els valencians es cataloga en una cultura a la que no li posen el llinatge "valenciana", sinó uns altres, malgrat que l'autor no vullga.

Perque els nostres agricultors no poden competir en els d'altres territoris que disfruten de subvencions i tractaments d'importació preferencials, i són presa fàcil de l'especulació immobiliària. I el nostre camp te sed, i mentres el diners que genera i en el

que podria comprar l'aigua que necessita, servix per pagar favors d'atres territoris, se li negua eixa aigua; i entre uns i atres estan sentenciant a mort un dels nostres signes d'identitat.

Perque les nostres indústries veuen com l'exportació cap a Europa han de fer-la per infraestructures de peatge o en un temps i condicions inacceptables, que li resten competitivitat, mentres es potencien atres rutes pagades en els nostres diners. I és que encara que el nostre PIB suposa el 10% del de l'estat, la inversió i transferència per càpita en el nostre territori està molt per baix d'eixa quantitat i a la cua de les autonomies.

Perque l'estructura econòmica valenciana, de minifundis i de chicotetes i mitjanes empreses, moltes d'elles molt tecnificades, no coincidix en la de la major part de l'estat, i, per molt que el president "autonòmic" que tenim s'encabote en feros-lo creure, treballant més com un virrei colonial que com un president, allò que es bo per espanya no ho és quasi sempre per a València.

Perque el treball conjunt dels dos nacionalismes forans existents en la nostra terra, ha aconseguit allò que en 1977 pareixia impossible, que els valencians perdem l'orgull de ser-ho, i el sentiment territorial caiga al mateix nivell que el dels ciutadans de la Rioja, i cada vegada més, dir-se valencià significa ser de València Ciutat o, pitjor, de la seua província, i no ser-ho de la nostra Nació.

Perque, en definitiva, els valencians, com a poble i com a persones, perdem qualitat de vida any darrere d'any.

És precís per tant que prenguem consciència d'esta realitat i l'estenguem per tot arreu, i, sobre tot, de que la solució no és canviar d'un partit estatal espanyol a l'atre; la solució passa per abandonar l'estat.

Companys, la nostra responsabilitat històrica és treballar per fer-ho possible.

Vixca València, lliure!